

Jag hade aldrig ägnat mig åt eller lockats av partipolitik, jag gick i ett demonstrationståg en enda gång. Det var på nittioalet när det var som värst och sammanhållningen bland antirasister kändes viktig att manifesteras offentligt. Erfarenheten avskräckte mig. Tåget hade hamnat i Kungsträdgården i Stockholm där ett dussin skinheads omringats av de framvällande människomassorna. Nazisterna skyddades av polis men eftersom det hade snöat ymnigt började demonstranter att kasta snöbollar över polisen i riktning mot skinnskallarna. De började få svårt att freda sig från de hårda projektilerna. Jag drabbades av samma känsla som när jag var liten: obehaget att se kompisar stärkta av gruppsycket ge sig på någon eller några bara för att dessa befann sig i numerärt underläge. Fegt. Aldrig att snökastarna hade vågat konfrontera skinheads om de hade varit lika många som de var. Jag försökte stoppa snökastandet genom att säga vad jag tyckte: att det var fejt, men tvingades gå därifrån utan att ha lyckats sätta stopp för attacken. Jag var antagligen för mycket av individualist för att gå med i demonstrationståg och skandera slagord som någon annan hittat på.

Mina frustrationer över den främlingsfientliga tidsandan innebar inte att jag var blind för de möjligheter som jag också såg växa fram i samhället. Omkring mig fanns en allt större krets av kompisar med vilka jag kunde dela erfarenheten att växa upp i Sverige med utländsk bakgrund. Redan på åttiotalet hade Benetton kommit med sin

reklam med mångkulturella modeller som på ett lagom sätt utmanade den »enfaldiga« europeiska majoritetskulturen. Genom bland annat Michael Jacksons framgångar (*Bad* 1987 till exempel) började svarta musiker synas i annars helvita MTV. Begreppet »världsmusik«, popmusik med rötter i icke-europeiska kulturer, lanserades med viss framgång. I Stockholm gick vi ut och dansade på ställen som Re:Orient och Kleins där sådan musik och en härlig stämning förekom i rikliga mängder. På kultursidorna hade den inflytelserike Arne Ruth öppnat sina sidor för internationella röster. Hans hyllning av den kosmopolitiska centraleuropeiska litteraturens bidrag till mänskligheten, bland annat i form av flera Nobelpristagare, var sådant som bidrog till att förändra min självbild.

I Paris inspirerades jag av magasinet *Actuel*, uppkäftig och lite lik svenska *ETC* (som den var då), fast mindre politisk kanske; ett fullmatat, bladdervänligt tidsningsmagasin med häftiga bilduppslag, långa sugande reportage och intressanta porträtt av ett nytt, mer etniskt blandat Frankrike som höll på att växa fram. Något sådant borde man göra, tänkte jag, när jag for hem till Sverige.

Resultatet blev tidskriften *Creol*. Året var 1994. Jag hade sökt upp den tidskriftserfarne Haroun Mahrouss och min tanke var att starta en ambitiös, högkvalitativ tidskrift med fyrfärgstryck gjord helt och hållet av människor med invandrabakgrund och på teman med kopplingar kring detta. Som ett statement, och kanske som en inspiration för sömniga majoritetsmedier. Mahrouss hittade annonserna och tryckerikontakterna. Jag själv fyllde tidningen med innehåll: engagerade författarna Rita Tornborg och Turan Kayaoglu för att skriva krönikor, presenterade aktuella personligheter med invandrabakgrund på stora uppslag under rubriken »Folkhemmet 2«, beställde bokrecensioner, skrev satir om invandrapolitiken och presenterade konstnärer som Channa Bankier och poeten Li Li. Temat i första numret hade en politisk udd: »I väntan på en svensk

Malcolm X«, med bland annat en text av Mauricio Rojas under rubriken »När de osynliga reser sig«.

Vi lanserade tidningen under ett motto hämtat från den fransk- och kreolspråkiga västindiska författaren Patrick Chamoiseau, som skrev:

»Nu vet vi att vi är kreoler. Inte fransmän, inte européer, asiater eller levantiner, men en föränderlig blandning av allt detta vars ursprung är en avgrund och vars framtid är oförutsägbar. Ur den världen utvecklar sig processen sedan tre århundraden och accelererar: folk, språk, historier, kulturer och nationer berör och genomkorsar varandra i ett ändlöst kraftfält som flaggorna inte anar«.

Det var där jag tyckte att samhället befann sig, i alla fall vissa delar av samhället som jag kände mig knuten till, och approprierade mig Chamoiseaus beskrivning av samhällets »kreolisering«.

Det blev två nummer, lärorika för mig som aldrig sysslat med tidningar, intressanta som tidsfenomen och som försök att på ett positivt sätt bidra med mer än bara ilska och frustrationer. Svårigheten att driva projektet på fritiden och att ragga annonsörer med det innehåll vi hade avgjorde dessvärre projektets öde. Men några texter blev skrivna och publicerade. Många författade av mig själv, bland annat följande.